

# Medvetenhetsdjävulen

Det hela började ganska bra tyckte jag. Så här skrev jag:

"PITUK, PITUK, PITUK.

KNUTT, KNUTT, KNUTT

KUTT, KUTT, KUTT

TUTTPIPP, TUTTPIPP, TUTTPIPP!

PILLKUTT, PILLKUTT, PILKUTT!

KNURKA!

Jag kände mig som en författare och dessa mina ord kändes nyskapande. Inte vackra kanske. Men associationsrika. Hur kan det komma sig att ord som inte finns och som man bara bildar för tillfället kan kännas ekivoka?

Under mitt drömlika funderande väcktes jag. Hela NU-känslan och skrivlustan försvann. Och jag hörde en röst inom mig som sa:

- Lasse. Vad i fridens namn håller du på med? Tror du att du är författare eller nå't?

Och jag tyckte att jag såg mig själv utifrån. Jag såg en grabb som satt där och författade, precis som om han vore författare.

Jag hade drabbats av MEDVETENHETSDJÄVULEN. Jag blev helt enkelt alltför medveten om vad jag sysslade med. Och det är nog en av dom mest fruktansvärda saker som kan hända en.

Och detta öde har drabbat många. På rak arm drar jag mig till minnes Gustav Mahler - en helt fenomenal österrikisk kompositör som levde mellan 1860 och 1911.

Han skrev ofta i ett brinnande inspirationsrus i sin lilla alphydda bland alperna. Okontaktbar satt han där ensam i flera veckor i sträck och bara skrev så att bläcket sprutade. Han matades med en bricka innanför dörren - som ett farligt vilddjur och man smög runt hans stuga på tå för att inte riskera att bryta hans inspirationstillstånd.

Men alltid, när Mahler kom till finalen och skulle avsluta sin symfoni så hände något fruktansvärt: MEDVETANDEDJÄVULEN

slog till. Han vaknade med ett ryck och verklighetens skoningslösa ljus bröt in. Och trivialiserade allt!

Han tyckte att han såg sig själv utifrån och han hörde en röst inom sig som sa:

- Jaså du, Gustav. Här sitter du och skriver symfonier precis som om du vore symfoniker, ha ha

Allvaret och koncentrationen försvann och han kunde inte avsluta sin symfoni på något vettigt sätt. Och försökte han blev det bara naiva och bisarrt enkla fraser som påminde om barnramsor.

Detta gjorde honom djupt förtvivlad och när han mötte Sigmund Freud i Leiden i Holland tog han upp detta problem med honom.

Under samtalet gav Mahler en omedveten psykologisk förklaring till fenomenet. Han berättade om sin fars brist på kärlek till modern och om dom uppslitande scener han fått bevittna när han var barn. Dom bråkade och ville skiljas. Gustav trodde naturligtvis att det var hans fel och klandrade sig själv. Upprörd av ett sådant gräl hade han en gång rusat hemifrån. Men utanför hade han råkat på en positivhalare som vevade en trivial melodi:

"Ach du lieber Augustin, alles ist hin. Ach du lieber Augustin..." osv  
Hans traumatiska barndomsupplevelser upplösten i positivhalarens banala melodier.

Så var det för Gustav Mahler. Och när jag nu har fått berätta det så så är jag fri från min MEDVETANDEDJÄVUL och kan fortsätta mitt resonemang:

TUTTPIPP TUTTPIPP TUTTPIPP  
PILLKUTT PILLKUTT PILLKUTT  
KNURKA!

Dom här orden är inte särskilt vackra. Dom är snarare fula.  
Men dom känns associativa. Hur det kan komma sig att ord som inte finns känns associativa, det struntar jag i.  
Jag vill heller inte bli medveten om varför det är så. Jag föredrar inspirationen före förklaringen.